

канари, стрѣмни като стѣна Тукъ той се спусна; като се хващаше о остритѣ рѣbove на камънитѣ; твърдитѣ вѣйки на хрусталацитѣ го шибаха по лицето, като го браздѣха съ кървави рѣзки . . . Но той не усѣщаше болки, — той трѣбваше да бжде тамъ; отдѣто се носѣше пѣсенъта, кървавата пѣсенъ за живота и смъртъта! Близко той забѣлѣза нѣкаква си дупка въ подножието на скалата — и се приближи. Това бѣше врата, цѣла покрита съ влаженъ мѣхъ и зелени лишей. Гласътъ отукъ достигаше по-ясно. Наоколо бѣ обрасло въ ракитакъ и голѣми водни растения, които се спущаха на голѣми вѣнци и прѣпрѣчваха входа.

Младиятъ овчаръ се позапрѣ. Слънцето трептѣше вече на залѣзъ, а съ това и пѣсенъта долиташе по-силно и, сѣкашъ, отчаяно . . . Единъ мигъ само, и той блѣсна вратата съ здравия си кривакъ. При втория ударъ тя се отвори, и той видѣ прѣдъ себе си тъменъ и влаженъ коридоръ отъ шупливи камъни, въ дѣното на който имаше втора врата. Когато разби и нея — прѣдъ очитѣ му свѣтна широко езеро . . . пѣсенъта отеднажъ сѣкна и се разби въ ехо, което, сѣкашъ, търсѣше изходъ и долиташе по-ясно или замираше . . . Прѣдъ него стоеше малката красива Нимфа, за която се пѣеше въ пѣснитѣ и разказваше приказкитѣ... той я позна! — Той не единъ пжтъ я е виждалъ въ тия приказки и пѣсни, и самъ не веднажъ е чувалъ нейната пѣсенъ. . .

Сега тя протѣгаше рѣчицитѣ си къмъ него.

— Навънъ, навънъ! . . . извика тя и се хвърли на рѣцѣтъ му.

Той разбра. Пжтя бѣше хлѣзгавъ и съ нея на рѣцѣ бѣше трудно да се бѣга. Лебедитѣ бѣгаха слѣдъ тѣхъ съ широко размахани крилѣ. Ставаше тъмно, и пжтя сѣкашъ се протѣгаше прѣдъ тѣхъ,